

bjærge ind af Havets Rigdomme alt, hvad der er muligt. Jeg tillader mig at henvende Regeringens Opmærksomhed ogsaa paa dette Forhold.

Dette er egentlig de to Spørgsmaal, jeg havde tænkt at fremdrage her ved Finanslovbehandlingen i al Fredsommelighed. Men nu kom den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Slengerik) i sin Ordførelse med nogle Udtalelser, der giver mig Anledning til at gøre nogle Bemærkninger. Ved Finanslovbehandlingen, hvor der kan tales om alt muligt mellem Himmel og Jord, lægger man særlig Mærke til, hvad Partiordførerne siger; de taler paa Partiernes Vegne og giver Udtryk for Partiernes Mening. Der er denne Gang navnlig to Ordførelser, som er blevet stærkt diskuteret og sammenlignet. Det er Ordføreren for Venstre og Ordføreren for Regeringspartiet i snævrere Forstand. Der var efter min Mening den Forskel mellem de to Ordførelser, som der altid er mellem det noble og det platte. Venstres Ordførers Tale var en værdig parlamentarisk Præstation, præget af Tidens store Begivenheder og den nationale Forventning, der stærkest optager vort Folks Tanker for Tiden. Regeringspartiets Ordførers Tale var en tarvelig Vælgermødetales af den Slags, som han ganske sikkert har holdt i Snesevis, især for Forsamlinger, som var ude af Stand til at øve Kritik og Kontrol. Havde det ærede Medlem talt paa egne Vegne, skulde jeg have ladet hans Tale ganske uanset, men han talte her paa sit Partis Vegne og paa Regeringens Vegne. De grove Beskyldninger, som han udslyngede imod en Stand og et Erhverv, hæfter altsaa Partiet for. Det er Partiets Betragtninger og Meninger, der blev udtalt. De voldsomme Angreb, som Talen indeholdt, og de ærekrænkende Beskyldninger imod Landbostanden er altsaa Udtryk for det radikale Partis Syn paa Landbrugets Udøvelse. Men da det politiske Husmandsfiskeri jo ikke maa forsømmes ved en saadan Lejlighed, trækker Ordføreren en Streg gennem Landbostanden, og saa har han paa den ene Side af Stregen lutter ædle, brave, gode og opofrende Samfundsborgere med Samfundsfølelse. Det er alle Husmændene. Men vil Ordføreren ikke have de radikale Gaardmænd med, baade dem, der kalder sig Husmænd, men som er Gaardmænd, og dem, der vedstaar, at de er Gaardmænd? Eller de radikale Godsejere? Ja, der findes jo ikke mange af dem, men enkelte har vi da, og de skal vel heller ikke put-

tes i den sorte Gryde, skønt jeg har Indtrykket af, at de kun er taalt i Selskabet. Derimod er det vist en anden Sag med de radikale Millionærer. Alle de organiserede Husmænd — d. v. s. dem, der har takket Regeringen for den radikal-socialistiske økonomiske Politik, som de efter Ordføreren Mening har lidt haardest under under Krigen —, er altsaa som de Børn, der kysser Riset: dem regner den ærede Ordfører for de mest artige. Men blandt de organiserede Husmænd findes mange Tusinder, der forstaar, at den Politik, der har været dem saa haard, samtidig har tjent til at skaane de store Kapitalister. Følgerne for det mindre Landbrug af Regeringens Politik blev, at alle erkendte Nødvendigheden af at fritage Husmænd for at levere Korn til Samfundet, ellers vilde de blive økonomisk ødelagte; det var man enig om fra alle Sider. Det er imidlertid meget uklogt at udtømme en Samfundsklasses Ydeevne i et Par Aar, saa at de ingen økonomisk Modstandskraft har. Nu vender Tusinder af Husmænd med Selvopholdelsens Instinkt sig fra denne Politik — det ved jeg i hvert Fald for Jyllands Vedkommende. Men alle disse grimme organiserede Husmænd, der ikke er begejstrede for de haarde Vilkaar — som den ærede Ordfører kaldte det —, som Regeringen har givet dem, skal naturligvis trækkes fra. Saa har den ærede Ordfører alene de ædle og gode og uselviske Mennesker tilbage. Han roste Husmændenes Program i Jordspørgsmaalet, men han lod ganske vist forstaa, at det jo ikke er Husmændene, der kommer til at afstaa Jord — jeg ved ikke, om den ærede Ordfører tvivler om Ædelheden, siden han lader dette skine igennem.

Den ærede Ordfører tænker i denne Forbindelse formodentlig paa den højtærede Landbrugsministers Tanke og Tale om en Ekspropriation af Jord til Ejendomsskyldværdi og paa en Grundværdiskat. Maaske kommer vi til at dele Ejendomsskylden i en Grundskat og en Bygningsskat; det skal jeg ikke diskutere i Øjeblikket, om end det kan være sandsynligt, at det radikale Venstre ikke vil have nogen Bygningsskat. De store Fabrikker vilde blive skaanet for Skat i meget høj Grad, naar de kun skulde svare Skat af den Plet Jord, hvorpaa Bygningerne ligger, og ikke mere, end der skulde svares af et Stykke Jord af samme Størrelse lige ved Siden af. Jeg skal nu ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, men blot i Almindelighed sige, at det vil blive en streng